

РЕШЕНИЕ

№ 4380

гр. София, 12.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 39 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН Г. ГЕНЕВ

при участието на секретаря РУЖА Й. АЛЕКСАНДРОВА
като разгледа докладваното от ПЛАМЕН Г. ГЕНЕВ Гражданско дело № 20231110145059 по описа за 2023 година

Фирма е предявило срещу В. Н. Д. и И. В. В. установителни иски по реда на чл. 422 ГПК с правна квалификация чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от Закона за водите и чл. 86 ЗЗД с искане спрямо ответниците да бъде признато за установено, че същите дължат на ищеца при квоти за В. Н. Д. $\frac{1}{2}$ и И. В. В. $\frac{1}{2}$, сумата от 3377.11 лв., представляваща предоставени ВиК услуги за недвижим имот, находящ се в /административен адрес/, клиентски № ***** за периода от 01.02.2012 г. до 16.06.2022 г., ведно със законна лихва от 27.10.2022 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 1165.84 лв. за периода от 31.03.2018 г. до 23.07.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 58310/2022 г., по описа на СРС, 39 състав.

Ищецът твърди, че между страните е налице облигационно отношение, възникнало въз основа на неформален договор за предоставяне на ВиК услуги при публично известни общи условия на Фирма. Поддържа, че ответниците са съсобственици на имота, като са наследници на Н.С. Д. и са уведомени, че е създадена нова партия с клиентски номер *****. Сочи, че потребителите са длъжни да заплащат дължимите суми в 30-дневен срок след датата на фактурИ.не. Моли съда да уважи исквете. ПретендИ. разноски. Пред съда процесуалния представител страната не изпраща процесуален представител.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответниците са подали отговор на исквата молба. Сочат, че срещу тях са били издавани обезсилени заповеди за изпълнение по ч.гр.д. № 44708/2018г. по описа на СРС, 161 състав и по ч.гр.д. № 42812/2019г. по описа на СРС, 168 състав. Сочат, че с решение по гр.д. № 23882/2015г. по описа на СРС, 50 състав, е признато за установено, че не дължат суми за потребена вода в периода 06.01.2006г.-22.07.2011г. Релеви.т възражение за изтекла погасителна давност. Молят съда да отхвърли исквете. Пред съда се оспорват предявените иски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са установителни иски по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от ЗВ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за дължимост на суми начислени на ответника като стойност на получени ВиК услуги на процесния адрес.

По иска предявен по реда на чл. 422 ГПК, с правно основание с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от ЗВ в тежест на ищеца е да установи, че ответниците са потребители на ВиК услуги по възникнало между страните облигационно правоотношение, че в процесния период ищецът е доставял ВиК услуги в претендираните количества в посочения обект, чиято стойност възлиза на претендираните суми. Във връзка с направеното възражение за давност в тежест на ищеца е да установи наличието на обстоятелства, водещи до спиране, респ. прекъсване давността.

По делото е представено писмо от 26.01.2024 г. от С.О., дирекция „Общински приходи“, отдел „ОП – Възраждане“, в което е посочено, че Н.С.Д. и И. В. В. за периода от 01.12.2012 г. до 16.06.2022 г. се явяват данъчно задължени лица за недвижим имот, находящ се в /административен адрес/.

Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, потребители на услугите ВиК са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на жилища и нежилищни имоти в сгради - етажна собственост. Предоставянето на В и К услуги на потребителите срещу заплащане се осъществява от В и К оператори, като в границите на една обособена територия само един оператор може да извършва тази дейност – арг. чл. 1980, ал. 1 и ал. 2 ЗВ. Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 4/14.09.2004 г., получаването на услугите ВиК се осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика /собствениците/ на водоснабдителните и канализационните системи или от оправомощени от него /тях/ лица и от съответния регулаторен орган. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник и влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им в централния ежедневник /чл. 8, ал. 2 и ал. 3 от наредбата/. В настоящия случай е безспорно, че оператор на ВиК услуги на територията на гр. София е ищцовото дружество. В настоящият случай се установи, че през исковия период единствено ответникът И. В. В. е имала качеството на потребител на ВиК услуги, тъй като е притежавал вещно право върху процесния имот /право на собственост/ през този период, което се установява от представеното писмо изпратено на основание декларация по чл. 14 от ЗМСМА. Действително по делото не е представен самата декларацията, но това обстоятелство, че И. В. В. се явява собственик на иделани части от процесния недвижим имот се посочва изрично от ответницата в проведеното на 12.02.2024 г. открито съдебно заседание, в което същата посочи, че се явява собственик на $\frac{3}{4}$ ид. ч. от имота. Така декларационното обстоятелство представлява по своя характер признание на неизгоден за страната факт, който се цени от настоящият състав по реда на чл. 175 от ГПК с оглед останалите данни по делото съдът приема, че то отговаря на истината.

По отношение на останалия ответник В. Н. Д. не са представени и никакви доказателства, които да установят и качеството на собственик и респективни на потребител на този ответник. А при липсата на доказателства по делото, следва да намерят приложение неблагоприятните последици от правилата за разпределение на доказателствената тежест, които задължават съда да приеме, че ответникът В. Н. Д. не е потребител, респективно, че

между страните не е съществувало твърдяното облигационно правоотношение. Тези обстоятелства са правопораждащи, тъй като обуславят спорните по делото права и доказването им е следвало да бъде пълно /т.е., да създаде сигурно убеждение у съда в истинността на твърденията в исковата молба/ и главно /защото има за предмет факти, за които ищецът носи доказателствена тежест/. С оглед на изложеното при съвкупна преценка на събраните по делото доказателства съдът на ИИ., че ищецът не е провел пълно и главно доказване на елементите от фактическия състав на оспореното вземане, а именно, че ответникът В. Н. Д. е потребил през процесния период на водоснабдителни и канализационни услуги за процесния недвижим имот, за който имот са начислени процесните суми и между страните не е възникнало облигационно правоотношение по отношение на същия, поради което предявените установителни иски по отношение на него се явяват неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

Притежанието на вещно право върху имота от И. В. В. обосновава извод за наличието на облигационно правоотношение с предмет доставка на ВиК-услуги, обвързващо страните, по което ответникът- като потребител на доставените от ищеца услуги, дължи заплащане на тяхната стойност. С оглед изложеното и при съобразяване на дадената в чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, дефиниция Софийски районен съд приема за доказано, че ответникът е потребител по отношение на целия имот и следва да отговаря за предоставяните от ищцовото дружество услуги.

Съгласно разпоредбата на чл. 30, ал. 1 ОУ, доставянето на питейна вода и/или пречистване и/или отвеждане на отпадъчни води се заплаща въз основа на измереното количество изразходвана вода от водоснабдителната мрежа, отчетено чрез монИ.ните водомери на сградните водопроводни отклонения. Отчитането на показанията на водомерите се извършва от служител на оператора на В и К услуги в присъствието на потребителя или на негов представител /чл. 21, ал. 4 ОУ/, като клаузата на чл. 22, ал. 1 ОУ регламентИ. задължението на потребителя да осигурява свободен и безопасен достъп на легитимните длъжностни лица на В и К оператора за извършване на отчети на индивидуалния водомер, монИ.н в процесния имот, с оглед определяне на точното количество изразходвана питейна вода. В случай на неосигуряване на представител на потребителя отчетът се подписва от свидетел /чл. 21, ал. 4, изр. 2 ОУ/. При невъзможност за отчитане на водомера поради отсъствие на потребителя или негов представител и липсата на друга инициИ.на от потребителя уговорка за посещение на длъжностно лице в удобно и за двете страни време, се счита, че е налице отказ за осигуряване на достъп, който се удостоверява с протокол, подписан от длъжностното лице на оператора и от поне един свидетел /чл. 22, ал. 4 ОУ/. В този случай поради липса на възможност за извършване на реален отчет, операторът изчислява изразходваното количество питейна вода по реда на чл. 46 ОУ – по пропускателната способност на водопроводната инсталация непосредствено преди водомера при 6 часа потребление в денонощието и изтичане на водата със скорост 1м/с.

Съгласно чл. 39, ал. 5 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи по изключение се допуска за потребители, които нямат монИ.ни водомери на водопроводните отклонения и индивидуални водомери, месечното количество изразходвана, отведена и пречистена вода да се заплаща, както следва: 1. по 6 куб. м при топлофицИ.но жилище и по 5 куб. м - при нетоплофицИ.но жилище за всеки обитател; 3. по 0, 1 куб. м за всеки куб. м застроен обем сграда за сезонно ползване /вила, бунгало и др./, жилища и офиси, в които няма постоянен обитател; 4. по 0, 5 куб. м за всеки куб. м

застроен обем на сграда - за сгради в строеж.

По делото е приета комплексна съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертиза, която настоящият съдебен кредитИ. като компетентно изготвена, от която се установява, че процесният имот бил водоснабден, като ищецът е предоставял ВиК услуги до него, като количеството доставени ВиК услуги за исковия период е 1851.926 куб. м. Съгласно техническата част дължимите суми за предоставените услуги били на стойност 3571.59 лв., която била определена в съответствие с предоставените количества и утвърдени от КЕВР цени. От счетоводната част на приетата комплексна експертиза се установява, че размерът на непогасените задължения за процесния период възлизали на 3377.11 лв. за предоставени ВиК услуги и 1165.84 лв. мораторна лихва начислена върху главницата, тъй като били съобразени плащания в размер на 220.21 лв. С оглед на гореизложеното стойността на потребените ВиК услуги за периода от 01.02.2012 г. до 16.06.2022 г., възлиза на 3377.11 лв, доколкото от ответникът И. В. В. ищецът претенциИ. 1/2 част от процесните суми, то с оглед на диспозитивното начало макар същият да следва да отговаря за по-голям размер на задължение 2532.83 или 3/4, то същият следва да бъде осъден за сумата от 1688.55 лв., в който размер предявения иск срещу този ответник се явява основателен.

След като ответникът не е изпълнил точно в темпорално отношение своята насрещна парична престация по отношение на четирите броя фактури е изпаднал в забава и дължи обезщетение в размер на претендиИ.ната законна лихва за забава по чл. 86, ал. 1 ЗЗД върху главницата. В чл. 33, ал. 2 от Общите условия, одобрени от КЕВР с решение № ОУ-2/13.07.2016 г., потребителите са длъжни да заплащат дължимите суми за ползваните от тях ВиК услуги в 30 дневен срок след датата на фактурИ.не, за който се отнася, поради което не е необходима последваща покана. С оглед на което настоящият състав наИ., че претенцията по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД се явява основателна за сумата 1165.84 лв. за периода от 31.03.2018 г. до 23.07.2022 г., която сума е изчислена по реда на чл. 162 от ГПК. Доколкото от ответницата И. В. В. се претендиИ. 1/2 от процесната сума, то същата следва да бъде осъдена за сумата от 582.92 лв.

С оглед своевременното релевиИ.но възражение на ответника И. В. В. за погасяване на процесните вземания по давност, то същото следва да бъдат разгледано. Съгласно разясненията дадени в Тълкувателно решение 3/18.05.2012г. по тълк. д. № 3/2011г. на ОСГТК на ВКС вземанията за предоставена услуга по доставяне на вода са такива за периодични плащания, поради което се погасяват с изтичането на тригодишна давност по чл.111, б. „в” от ЗЗД, различният размер на всяка месечна вноска не променя периодичния характер на вземането за нея, защото то произтича от повтарящи се еднородни задължения, с посочен в Общите условия падеж. Предвид това в разглеждания случай следва да намери приложение тригодишният давностен срок, установен в чл.111, б. „в” от ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл.114, ал.1 от ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при сročните задължения /каквито са процесните за главници/, давността тече от деня на падежа /тъй като срокът е уговорен в полза на длъжника и кредиторът не може да иска предсрочно изпълнение/. Съгласно действалите през исковия период чл. 31, ал. 2 от Общите условия, одобрени от ДКЕВР с решение № ОУ-064/17.07.2006 г. и чл. 33, ал. 2 от Общите условия, одобрени от КЕВР с решение № ОУ-2/13.07.2016г., чието съдържание е идентично, потребителите са длъжни да заплащат дължимите суми за ползваните от тях ВиК услуги в 30 дневен срок след датата на фактурИ.не. Видно от счетоводната част на

заклучението задълженията за периода 17.08.2019 г. до 19.09.2019 г., за които е издадена фактура на 26.09.2019г., следва да бъдат заплатени до 26.10.2019 г. и от този момент започва да тече три годишния давностен срок, т.е това се явяват последните погасени по давност задължения, доколкото в случая заявлението по чл. 410 от ГПК е било подадено на 27.10.2019 г. С оглед на горното погасени по давност се явяват задълженията за периода от 01.02.2012 г. до 19.09.2019 г. на обща стойност от 2764.01 лв. изчислена по реда на чл. 162 от ГПК. Предвид изложеното съдът наИ., че непогасени по давност са задължения за главница в размер на 613.10 лв., като ответникът дължи сумата от 306.55 лв. С погасяването на главните вземания са погасени по давност и акцесорните вземания за лихва за забава начислена върху главницата– арг. чл. 119 ЗЗД, поради което погасени се явяват вземания за лихва за забава на стойност 944.33 лв., /изчислени по реда на чл. 162 от ГПК/, като в тази сума са включени и погасените по давност лихва за периода от 31.03.2018 г. до 26.10.2019 г., а общия размер на непогасените по давност задължения за лихва е 221.5 лв., като дължими от ответника И. В. В. се явява сумата от 110.75 лв.

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноси в заповедното и исковото производство. На основание чл. 78, ал. 1 във вр. ал. 8 ГПК заявителят /ищец/ има право на направените от него разноси в двете производства, като ищецът претенди. сумите от 90.86 лв. платена държавна такса в исковото производство, юрисконсултско възнаграждение в исковото производство, което настоящият състав на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК определя в размер на 100 лв., 500 лв. депозити за вещи лица, сумата от 90.86 лв. платена държавна такса в заповедното производство и юрисконсултско възнаграждение в заповедното производство, което настоящият състав на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК определя в размер на 50 лв. В случая с единствено ответникът И. В. В. следва да отговаря за сторените от ищеца разноси, като с оглед частичната основателност на исковите претенции на ищеца по отношение на този ответник следва да му бъде присъдена сумата в размер на 76.39 лв. При този изход на спора ответниците биха имали право на разноси, но такива не се петендиИ.т.

Воден от горното, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените искове от Фирма, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление /административен адрес/, срещу И. В. В., ЕГН *****, с адрес /административен адрес/ по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от Закона за водите и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че И. В. В. дължи на Фирма сумата от 306.55 лв., представляваща предоставени ВиК услуги за недвижим имот, находящ се в /административен адрес/, клиентски № ***** за периода от 20.09.2019 г. до 16.06.2022 г., ведно със законна лихва от 27.10.2022 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 110.75 лв. за периода от 27.10.2019 г. до 23.07.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 58310/2022 г., по описа на СРС, 39 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главница за сумата над уважения размер от 306.55 лв., до пълния претенди.н размер от 1688.55 лв., ведно със законна лихва от 27.10.2022 г. до изплащане на вземането , както и за периода 01.02.2012 г. до 19.09.2019 г., както и иска за мораторна лихва над уважения размер от 110.75 лв., до пълния претенди.н размер от 582.92 лв., както и за периода 31.03.2018 г. до 26.10.2019 г.

ОТХВЪРЛЯ предявените от Фирма, ЕИК *****, със седалище и

адрес на управление г/административен адрес/, срещу В. Н. Д., ЕГН *****, с адрес /административен адрес/, установителни искове по реда на чл. 422 ГПК с правно основание л. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от Закона за водите и чл. 86, ал. 1 ЗЗД с искане спрямо В. Н. Д. да бъде признато за установено, че дължи на Фирма сумата от 1688.5 5 лв., представляваща предоставени ВиК услуги за недвижим имот, находящ се в /административен адрес/, клиентски № ***** за периода от 01.02.2012 г. до 16.06.2022 г., ведно със законна лихва от 27.10.2022 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 582.9 2 лв. за периода от 31.03.2018 г. до 23.07.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 58310/2022 г., по описа на СРС, 39 състав.

ОСЪЖДА И. В. В., ЕГН *****, с адрес /административен адрес/, да заплати на Фирма, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление /административен адрес/, на основание чл. 78, ал. 1 във вр. с ал. 8 от ГПК сумата от 76.39 лв. разноси в исковото и заповедното производство.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____